

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 946²

Α' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν
Παρασκευή 7 Μαρτίου 2014 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Θέλεις τὴ χαρά;

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει» (Ἀκαθ. ὕμν. Α1α')

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἐχθροί, πού κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία μας, ὅτι μισεῖ τὴ χαρὰ καὶ καλλιεργεῖ τὴ λύπη καὶ τὴ μελαγχολία. Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε;

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς. Ναί, τῆς χαρᾶς. Ποιὲς ἀποδείξεις ἔχουμε; Ἀφήνουμε ὅλες τὶς ἄλλες· ἄς πάρουμε μόνο τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο. Εἶνε ὄλο χαρὰ. Καὶ τὸ πρῶτο «χαῖρε», πού ἀκούσαμε ἀπόψε, ἀρχίζει μὲ τὴ χαρὰ· «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει»· Χαῖρε, Παναγία, πού ἔφερες στὸν κόσμο τὴ χαρὰ (Ἀκαθ. ὕμν. Α1α').

Τὸ ἱερὸ βιβλίον πού περιγράφει τὴ ζωὴ καὶ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται **Εὐαγγέλιο**. Γιατί Εὐαγγέλιο; Τί σημαίνει *εὐαγγέλιο*; Εἶδησις. Τί εἶδησις; Εὐχάριστη εἶδησις. Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ εὐχάριστη εἶδησις, πού σκορπάει χαρὰ;

Πολλὲς **εὐχάριστες εἰδήσεις** ὑπάρχουν. Εὐχάριστες εἰδήσεις εἶνε γιὰ ἓνα χρεωμένο παραδείγματος χάριν ν' ἀκούσῃ, ὅτι τοῦ χαρίστηκαν τὰ χρέη· γιὰ ἓνα φυλακισμένο καὶ κατάδικον, ὅτι ὑπεγράφη γι' αὐτὸν διάταγμα χάριτος καὶ εἶνε πλέον ἐλεύθερος· γιὰ ἓναν ἄρρωστο, ὅτι ἀνακαλύφθηκε τὸ φάρμακον πού θὰ τὸν θεραπεύσῃ· γιὰ ἓναν πού ἐτοιμάζεται γιὰ ταξίδι μακρινὸ νὰ συναντήσῃ τοὺς δικούς του, ὅτι ἐκδόθηκε τὸ διαβατήριό του· γιὰ ἓνα πάμπτωχο, ὅτι κέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν στὸ λαχεῖο...

Εὐχάριστες εἰδήσεις αὐτές. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλες, ποιά εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη στὸν κόσμο; Ἄν τὴν αἰσθανθοῦμε, καλῶς· διαφορετικά, δὲν θὰ καταλάβουμε τὴ χαρὰ πού χαρίζει τὸ Εὐαγγέλιο. Ποιά εἶνε ἡ εἶδησις αὐτή; Ὅτι ἦρθε – ποιὸς ἦρθε; ἡ μάνα, ὁ πατέρας, ὁ συγγενής μας; ἦρθε – ποιὸς ἦρθε; Τὸ νιώσα-

με; Εἶνε γεγονός – **ἦρθε ὁ Χριστός!** Καὶ γιατί ἦρθε; ἦρθε νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ μᾶς πῆ Μὴν κλαῖτε, ὅπως εἶπε κάποτε στὴ χήρα τῆς Ναὶν «Μὴ κλαῖτε» (Λουκ. 7,14). ἦρθε ὁ Χριστός γιὰ νὰ πῆ στὸν ἄνθρωπον, πού ἀναστενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτημάτων του· «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,2· Μάρκ. 2,5). ἦρθε νὰ πῆ γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ γυναῖκα, πού ὅλοι τὴν περιφρονοῦσαν· «*Ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ*» (Λουκ. 7,47). ἦρθε νὰ πῆ στὰ ὀρφανὰ, ὅτι ἔχουν πατέρα· στὴ χήρα, ὅτι ἔχει προστάτη· στὸν ἀπελπισμένο, ὅτι ὑπάρχει ἐλπίδα· σ' αὐτοὺς πού κλαῖνε πάνω στὰ μνήματα, ὅτι ὑπάρχει ζωὴ αἰώνιος, Ἐγὼ εἶμαι «ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰω. 11,25).

Αὐτὴ εἶνε ἡ χαρὰ πού ἔφερε ὁ Χριστός. Κι ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε λόγια ἀλλὰ μιὰ πραγματικότητα, ὅτι ὁ Χριστός εἶνε ὄντως ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἡ παγκόσμιος χαρὰ, καὶ ἡ «*τῶν ἀγγέλων χαρμονή*» (εἰ ὥδ., β' τροπ. καν. Ἀκαθ.), ὑπάρχουν πολλὲς μαρτυρίες. **Ἐνα παράδειγμα** θ' ἀναφέρω.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων ζοῦσε ἓνας ἄνθρωπος πού κολυμποῦσε στὰ πλούτη. Εἶχε σπίτια ἀπὸ μάρμαρον ὄλων τῶν χρωμάτων. ἦταν πολὺ ἐπίσημος. Ὅχι νομάρχης ἢ ὑπουργὸς ἢ πρωθυπουργὸς ἢ βασιλιάς. Κάτι παραπάνω· ἦτανε αὐτοκράτορας ὄλου τοῦ τότε κόσμου, σὲ ὅλα τὰ βασίλεια· Ἰσπανία, Γαλλία, Ἰταλία, Γερμανία, Ἑλλάδα, Ἀνατολή, Αἴγυπτος, σὲ ὄλο τὸν κόσμο. Εἶχε τεράστια δύναμι. Τὸ ὄνομά του; **Τιβέριος καῖσαρ**. Στὶς ἡμέρες τοῦ γεννήθηκε ὁ Χριστός· γεννήθηκε ἐπὶ Τιβερίου καῖσαρος. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν. Ποῦ ζοῦσε; Σὲ ἓνα νησάκι, πού τώρα οἱ τουριστὲς πᾶνε κατὰ χιλιάδες. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο σὰν αὐτό. Λέγεται Κάπρι. Ἐκεῖ εἶχε τὰ πάντα. Ἐν τούτοις αὐτός, προτοῦ νὰ πεθάνῃ, ἄφησε ἓνα γράμμα στὸ ὅποιο ἔλεγε· –Εἶμαι

ἀπελπισμένος, χαρά δὲν δοκίμασα στὸν κόσμο, θέλω νὰ πεθάνω, θέλω νὰ πέσω ἀπὸ τὸ γκρεμό... (Ἵππῆρχε, καὶ ὑπάρχει ἀκόμα, ἐκεῖ στὸ νησάκι ἕνας γκρεμὸς 250 μέτρα· ἀπὸ ἑκεῖ ὁ τύραννος αὐτὸς ἄρπαζε τοὺς ἐχθροὺς του καὶ τοὺς ἔρριχνε κάτω μέσα στὴ θάλασσα. Πόσους δὲν εἶχε κατακρημνίσει ἀπὸ ἑκεῖ!). Αὐτὸς λοιπὸν, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνε ὁ εὐτυχέστερος, αὐτὸς λέει· —Χαρά δὲν δοκίμασα στὸν κόσμο.

Καὶ ἐνῶ ὁ Τιβέριος ἔτσι ζοῦσε καὶ τέτοια ἔγραφε, δέστε τώρα κάποιον ἄλλον, τὴν ἴδια ἐποχή. Αὐτὸν ἂν τὸν ἔψαχνες, δραχμὴ δὲν εἶχε στὴν τσέπη του· γιὰ νὰ ζήσει, δούλευε σκληρὰ. Σπίτι δὲν εἶχε, οἰκόπεδα δὲν εἶχε. Ποῦ ἔμενε, ποῦ κοιμόταν; Ἄλλοτε φιλοξενούμενος, ἄλλοτε ἔξω. Καὶ ἐνῶ ὁ Τιβέριος διασκεδάζε στὸ Κάπρι, αὐτὸς ἦταν δεμένος μέσα σ' ἕνα μπουντρούμι. Γιατί; γιὰ κλεψιές, γιὰ ἀτιμίες; Αὐτὸς μυρμήγκι δὲν πατοῦσε, ἦταν ὁ πιὸ εὐεργετικὸς ἄνθρωπος. Καὶ γράφει γράμμα. Κ' ἐνῶ εἶνε χτυπημένος, πληγωμένος, ἐτοιμοθάνατος, τί λέει· —Χαίρετε, ἀδέρφια μου. «*Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε*» (Φιλπ. 4,4). Ποιὸς εἶνε; Εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ του πρὸς Φιλιππησίους, ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς «ἡ ἐπιστολὴ τῆς χαρᾶς». Ποῦ βρῆκε ὁ Παῦλος αὐτὴ τὴ δύναμι;

Ἦ Χριστέ! Δὲν εἶνε παραμῦθι ἢ θρησκεία μας· εἶνε ὀλοζώντανη. Ἔχει μέσα της **πηγὴν ἀκαταβλήτου χαρᾶς**. Αὐτὴ τὴ χαρά, ποὺ σκόρπισε ὁ Χριστὸς σ' ἕνα κόσμο δυστυχισμένο, πονεμένο, γεμᾶτο ἀσθένειες καὶ πληγές, αὐτὴ τὴ χαρὰ ἔχει στὸ νοῦ του ὁ ὑμνωδὸς καὶ λέει στὴν Παναγία ποὺ τὸν ἔφερε στὸν κόσμο· «*Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει*».

* * *

Ἄν κανεὶς ἀμφιβάλλη, ὅτι ὁ Χριστὸς —μόνο αὐτός— δίνει τὴν χαρὰ στὸν κόσμο, ἄς δοκιμάση, ἄς κἀνὴ **πείραμα**. Τί πείραμα;

● **Θέλεις τὴν χαρά;** Ἄνοιξε τὴν **Καينὴ Διαθήκη καὶ διάβασε** μιὰ καὶ δυὸ φορές αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἔγραψε ὁ φυλακισμένος Παῦλος. Οἱ ἄνθρωποι, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἐχθροὶ τοὺς θανατώνουν, καταριῶνται καὶ βλαστημᾶνε· λίγοι διατηροῦν τὴν ψυχραιμίαν τους. Ἄλλ' αὐτὸς, ἐτοιμοθάνατος, τί λόγια ἔγραψε! Θέλεις νὰ αισθανθῆς τὴν χαρά; ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ διάβασέ το. Κι ὅταν τελειώσης, θὰ πῆς· Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ εἶπες· ἔφεραν τὴν χαρὰ μέσα μου. Διότι αὐτός, λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ποὺ μελετᾶ τὰς Γρα-

φάς, ἔχει τέτοια χαρά, «*ὡς ὁ εὐρίσκων σκύλα πολλά*», ὅπως αὐτὸς ποὺ βρῆκε πλῆθος λάφυρα (Ψαλμ. 118,162).

● **Θέλεις τὴν χαρά;** Μὴν τρέχεις σὲ διασκεδάσεις· δὲν εἶνε ἐκεῖ ἡ χαρά. Παρατηρήστε τὰ πρόσωπα ἐκείνων ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ κέντρα καὶ τοὺς χορούς. Λυπημένοι, στενοχωρημένοι, γεμᾶτοι πίκρα. Κοιτάξτε κι αὐτοὺς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά· τὰ πρόσωπά τους λάμπουν. Θέ'ς λοιπὸν χαρά; **Πάρτε μιὰ Σύνοψι καὶ προσευχήσου**. Ὅταν στὸ Ναύπλιο σκότωσαν τὸν Καποδίστρια, τὸ μόνο πραγματικὰ Χριστιανὸν κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος, ἔψαξαν στὰ πράγματά του. Καὶ τί βρῆκαν; Μιὰ Σύνοψι. Τὴ διάβαζε πρῶι - μεσημέρι - βράδυ, καὶ μέσ' στὰ βάσανά του αισθανόταν χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι.

● **Θέλεις χαρά, πιὸ μεγάλη χαρά;** Πήγαινε στὸν πνευματικὸ πατέρα, γονάτισε ἐνώπιόν του καὶ **ἐξομολογήσου τὰ ἁμαρτήματά σου**. Ὅταν τελειώσης, θὰ αισθανθῆς ἐκεῖνο ποὺ αισθάνθηκε καὶ ὁ μεγάλος Ῥώσος λογοτέχνης, ὁ Ντοστογιέφσκυ. Ἐξομολογήθηκε σὲ ἕναν ἀγράμματο στάρετς, καὶ μετὰ ἔγραψε· «Ὅταν ἐξομολογήθηκα, παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου». Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

● **Θέλεις τὴν χαρά;** Ἄντε τὸ Πάσχα, μὲ καθαρὴ καρδιά, **νὰ κοινωνήσης**· τότε ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ ἄστρα του θὰ κατεβοῦν ἐντός σου.

● **Θέλεις τὴν χαρά;** Ψάξε καὶ βρὲς κανένα φτωχό· πήγαινε τὴ νύχτα καὶ **βοήθησε τὴν χήρα καὶ τὰ ὀρφανὰ**, ποὺ γέμισε ὁ κόσμος.

● **Θέλεις τὴν χαρά;** **Πίστευε** στὸ Θεό, **πίστευε** στὸ Χριστό· τότε ἡ καρδιά σου θὰ γεμίση.

● **Θέλεις τὴν χαρά;** Ἐλα, ἀγαπητέ μου, τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καὶ μέινε ὡς τὸ τέλος. Ἐκεῖ θ' ἀκούσης ἕνα θαυμάσιο λόγο τοῦ Χρυσοστόμου, ποὺ δὲν ὑπάρχει πλάστιγγα νὰ τὸν ζυγίσῃ. Παγκόσμιο ἀριστούργημα. **Μεῖνε μέσ' στὴν ἐκκλησιά**, καὶ θὰ αισθανθῆς τὴν χαρά.

Ὅταν αὐτὰ τὰ αισθανθῆς, τότε θὰ γονατίσης μπροστὰ **στὴν Παναγία** καὶ θὰ πῆς κ' ἐσύ· «*Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει*».

Ποῦ εἶστε, ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ λέτε ὅτι ἡ πίστι μας εἶνε μόνο ἀναστεναγμοὶ καὶ δάκρυα; Ὅχι. Μέσα στὴ θλίψι, ὑπάρχει ὁ Χριστός, ποὺ εἶπε· Μὴ λυπεῖσθε. «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰω. 16,33). Λόγια αἰώνια. Ἄς εἶσαι ὁ πιὸ φτωχὸς καὶ ταλαίπωρος· κοντὰ **στὸ Χριστὸ** βρίσκεις τὴν ἀληθινὴν χαρά. Αὐτὴ τὴν χαρὰ, ποὺ δίνει ἡ Παναγία μας, ἄς τὴν αισθανθοῦμε ὅλοι τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**